

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Łukasz Drapała

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej - Kranc

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2024 r.

sprawy **P. B.**

oskarżonego z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 761/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 160 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1029/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 761/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Niewłaściwa obsada składu orzekającego, tj. wydanie orzeczenia przez asesora powołaną przez NeoKRS.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Ten zgłoszony w apelacji zarzut, należało rozpatrywać w kategorii bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 kpk, tj. nienależytej obsady sądu. Sąd Okręgowy przyznał rację apelującemu, że procedura nominacyjna na urząd sędziego może mieć wpływ na zaistnienie wspomnianej wyżej bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Wynika to wprost z uchwały połączonych trzech Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., w której przyjęto, że skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania, w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego, organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP (tj. Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustawy (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) nie będącej organem tożsamym z organem konstytucyjnym), jest obalenie funkcjonującego dotąd in gremio i a priori domniemania niezawisłości</p>		

i bezstronności tak powołanego sędziego. Kluczowe jest jednak to, że powyższe rozważania przedstawione w uchwale Sądu Najwyższego nie oznaczają automatycznie, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 kpk. Innymi słowy rozważana tu bezwzględna przyczyna odwoławcza zachodzi wyłącznie wtedy, jeżeli wadliwość procesu nominacyjnego prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności. Nie może być w takim przypadku mowy o jakimkolwiek automatyzmie, lecz wymagana jest wnikliwa analiza osoby sędziego w kontekście procesu nominacyjnego oraz jego postawy w toku postępowania. Przeciwnie, okoliczności mogące mieć wpływ na ustalenie niespełnienia przez sąd orzekający z udziałem sędziego, powołanego w ww. procedurze, w związku z jego procesem nominacyjnym, minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności, muszą zostać wykazane za pomocą konkretnych faktów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2022 r., sygn. akt I KK 382/22, Lex nr 3557541). Mając na względzie powyższe, Sąd odwoławczy nie stwierdził by w przedmiotowej sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 kpk. Asesor sądowy D. W. rozpatrująca sprawę oskarżonego P. B., pomimo mianowania jej na stanowisko z udziałem Krajowej

Rady Sądownictwa ukształtowanej w sposób niezgodny z zapisami Konstytucji RP, spełniała standardy bezstronności i niezawisłości. Istotne jest przy tym, że apelujący nie wykazał za pomocą konkretnych faktów by proces nominacji asesora sądowego D. W. miał wpływ na jej bezstronność i niezawisłość. Skarżący ograniczył się wyłącznie do ogólnego odwołania się do faktu, że As. sąd. D. W. została powołana na urząd w procedurze, w której brała udział Krajowa Rada Sądownictwa w składzie ukształtowanym przepisami wspomnianej wcześniej ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Na badanie ww. przesłanki nie miało wpływu negatywne nastawienie strony do sędziego referenta, przejawiające się w sugestiach o braku odpowiedniej znajomości przepisów prawa, czy braku bezstronności (wytyczne aby dokonać zemsty na osobie P. B. połączonego z gwarancją bezkarności dla orzecznika).

Natomiast te okoliczności Sąd II instancji zbadał pod kątem istnienia ewentualnych podstaw do wyłączenia Asesor sąd. od rozpoznania sprawy P. B., o których mowa w art. 41 § 1 kpk, tj. czy nie zaistniały okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jej bezstronności w tej sprawie. W efekcie Sąd odwoławczy nie stwierdził by w kontrolowanej sprawie zaistniały okoliczności, o jakich mowa w art. 41 § 1 kpk uzasadniające wyłączenie Asesora sądowego D. W. od rozpoznania przedmiotowej sprawy, które wymagałyby dodatkowej analizy. Zagadnienie to było zaś przedmiotem badania przez Sąd Rejonowy w Lesznie trzykrotnie (z uwagi na wnioski strony o wyłączenie Asesor sąd. od orzekania,

<p>jak i na jej wniosek o wyłączenie od rozpoznania sprawy) i w żadnym wypadku nie dopatrzone się obiektywnych podstaw do wydania tego typu decyzji. Sąd II instancji w całości zgadza się ze stanowiskami wyrażonymi w orzeczeniach wydanych w tej sprawie w przedmiocie wyłączenia asesora sądowego od rozpoznania sprawy oskarżonego P. B. (postanowienia Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 28 kwietnia, 01 września oraz 21 grudnia 2022 r.). Skoro nie zachodziły żadne takie okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość bezstronność sądu orzekającego, to należało uznać, że był on w pełni umocowany do rozpoznania sprawy oskarżonego P. B..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd we właściwie obsadzonym składzie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w tej sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza wyrażona w art. 439 § 1 pkt 2 kpk. Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę był obsadzony w sposób właściwy. Nie wystąpiły także okoliczności, o których mowa w art. 41 § 1 kpk uzasadniające wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy. Nie było zatem podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego z powodu</p>		

nienależytej obsady sądu, czego niezasadnie oczekiwał apelujący.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 2 § 1 pkt 1 i 2 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk i art. 410 kpk przez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów właściwego dowodzenia strony podmiotowej, tj. zamiaru bezpośredniego oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Organ odwoławczy po wnikliwym zapoznaniu się z aktami kontrolowanej sprawy nie stwierdził by doszło ze strony organu I instancji do naruszenia wymienionych w zarzucie norm proceduralnych. Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji wyrok został wydany w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc procedowanie organu meriti było zgodne z przepisem art. 410 kpk. Warto przypomnieć z tego miejsca, że przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to bowiem w wielu wypadkach niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 lipca 2023</p>		

r., sygn. akt II AKa 305/22, Lex nr 3624154). Z tego względu nie można formułować zarzutu obrazy przepisu art. 410 w sytuacji, gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2023 r., sygn. akt I KK 228/23, Lex nr 3632297). Tymczasem skarżący naruszenia reguły wyrażonej w art. 410 kpk upatrywał się w zaniechaniu czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o tę część wyjaśnień oskarżonego, której słusznie nadano przymiot braku wiarygodności, a więc ewidentnie zarzut ten był chybiony. Podobnie nie stwierdzono naruszenia art. 4 kpk, gdyż organ meriti rozpoznając tę sprawę zbadał i uwzględnił zarówno okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść podsądnego. Brak było również podstaw do uznania aby w jakikolwiek sposób naruszone zostały przez Sąd I instancji przepisy art. 2 § 1 pkt 1 i 2 kpk. Przeciwnie, postępowanie w tej sprawie zostało przeprowadzone w sposób zgodny z podstawowymi celami procedury karnej wyrażonymi w tych przepisach. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła aby doszło do naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk, o czym będzie szerzej mowa przy omówieniu kolejnego zarzutu, poświęconemu już konkretnie wspomnianym przepisom proceduralnym. Konkludując, Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, zebrał wszystkie niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego dowody, poddał je rzetelnej ocenie, w oparciu o te z nich obdarzone przymiotem

wiarygodności ustalił stan faktyczny sprawy, w tym zamiar towarzyszący podsądnemu przy popełnieniu przypisanego mu przestępstwa i konsekwencji trafnie wydał wyrok skazujący. Nieskutecznie zatem skarżący zarzucał naruszenie zasady domniemania niewinności i zastąpienie jej przez organ meriti zasadą domniemania winy oskarżonego. Było to subiektywne zdanie apelującego, które nie miało żadnego rzetelnego potwierdzenia. Z kolei analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy prowadził szeroko zakrojone i bardzo wnikliwe postępowanie dowodowe, w tym dopuszczając dowody zgłaszane przez oskarżonego, co świadczy przeciwnie do zapatrywań apelującego odnośnie traktowania go arbitralnie za winnego. Dopiero po ustaleniu stanu faktycznego, w oparciu wyłącznie o wiarygodne dowody Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku uznał podsądnego za winnego popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło by ze strony Sądu Rejonowego doszło do naruszenia norm proceduralnych wynikających z przepisów wymienionych w

omówionych tutaj zarzucie. Wbrew odmiennemu stanowisku apelującego, wszystkie ustalenia faktyczne (w tym także w zakresie zamiaru oskarżonego) zostały poczynione w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy i w ocenie Sądu II instancji ustalenia te zasadniczo były trafne. Nie było podstaw dla wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał apelujący.

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez zastosowanie dowolnej zamiast swobodnej oceny dowodów oraz zastąpienie domniemania niewinności domniemaniem winy, in concreto – przyjęcie, iż oskarżony nie był uprawniony do przetwarzania danych osobowych znajdujących się w aktach sprawy III Nsm 121/18 i w konsekwencji wyjątkowo nieudolne poszukiwanie dowodów uprawdopodobniających przyjętą tezę oskarżenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd II instancji nie potwierdził istnienia uchybień w zakresie oceny dowodów jakich miałby dopuścić się Sąd Rejonowy, a na które powoływał się w apelacji oskarżony. Sąd Rejonowy miał bowiem na uwadze wszystkie zgromadzone w tej sprawie dowody, zestawił ich treść ze sobą i postąpił prawidłowo nadając przymiot wiarygodności jedynie tym z nich (bądź ich częściom), które były zgodne z dyrektywami art. 7 kpk, tj. zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy</p>		

i doświadczenia życiowego. Istotne jest przy tym, że wyjaśnienia oskarżonego w kluczowej kwestii, co do jego zamiaru towarzyszącego wykonaniu fotokopii dokumentów zawierających dane osobowe innych osób oraz chwili kiedy miał on się dowiedzieć, że takie dokumenty znajdowały się w aktach sprawy o sygn. III Nsm 121/18 Sądu Rejonowego w Rawiczu, pozostają w sprzeczności z innymi dowodami słusznie uznanymi za wiarygodne, tj. nagraniami rozmów oskarżonego z inspektorem ochrony danych osobowych w Sądzie Rejonowym w Rawiczu w osobie R. K., nagraniem rozmowy mającej na celu wezwanie patrolu Policji do budynku sądu w dniu 9 listopada 2020 r. oraz zeznaniami świadków R. K. i B. S., a także z wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie niezakwestionowanym co do wiarygodności. Naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy była odmowa zaakceptowania przez organ orzekający tej części wyjaśnień P. B., które pozostawały w sprzeczności z pozostałym i wiarygodnym materiałem dowodowym.

Należy w tym miejscu przypomnieć zasadę postępowania odwoławczego, wedle której skarżący chcąc podważyć zasadność rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie „jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności

logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 221/22, Lex nr 3478004). Tymczasem apelujący w kontrolowanej sprawie, negując ocenę dowodów w kształcie dokonanym przez Sąd Rejonowy, nie wskazał na naruszenie przez ten organ konkretnych zasad wiedzy, logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Oskarżony natomiast wychodził z założenia, że ustalenia faktyczne winny zostać poczynione praktycznie wyłącznie o jego wyjaśnienia, w których konsekwentnie w toku procesu zaprzeczał swojej winie i sprawstwu w zakresie zarzuczonego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych. Taki sposób procedowania przez Sąd I instancji był wykluczony z uwagi na fakt, że wyjaśnienia oskarżonego nie znajdowały koniecznego potwierdzenia w wiarygodnym materiale dowodowym, ale także zawierały wewnętrzne niespójności.

Odnosząc się do zgłoszonego zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk, należało wskazać, iż przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie doprowadziła do stwierdzenia naruszenia zawartej w nim zasady in dubio pro reo. W przedmiotowej sprawie, wbrew odmiennym twierdzeniom oskarżonego, nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na jego korzyść. Trzeba tu jeszcze przypomnieć, że przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. Oznacza to, że w sytuacji,

gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory z art. 7 kpk, to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 kpk może nastąpić, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt IV KK 497/22, Lex nr 3458431). Innymi słowy obowiązkiem Sądu Rejonowego było w pierwszej kolejności dokonanie kompleksowej oceny wszystkich zgromadzonych w tej sprawie dowodów, z uwzględnieniem dyrektyw z art. 7 kpk. Sąd I instancji należycie wywiązał się z tego zadania i dokonał poprawnej weryfikacji dowodów pod kątem ich wiarygodności, trafnie nadając ten przymiot jedynie dowodom, które na to zasługiwały w świetle zasad wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dopiero gdyby z tych poprawnie ocenionych dowodów nadal wynikały niedające się usunąć wątpliwości, oczekiwane byłoby zastosowanie zasady in dubio pro reo. Tymczasem nie było podstaw aby w przedmiotowej sprawie sięgać do reguły procesowej z art. 5 § 2 kpk albowiem w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy możliwe było niebudzące żadnych wątpliwości ustalenie stanu faktycznego i stwierdzenie, czy zachowanie oskarżonego opisane w zaskarżonym wyroku wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

zasadny

od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny wszystkich zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw z art. 7 kpk, a przeciwne stanowisko apelującego w tej kwestii nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten nie naruszył także w żaden sposób zasady in dubio pro reo ustanowionej w art. 5 § 2 kpk albowiem w kontrolowanej sprawie nie wystąpiły żadne takie niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego P. B.. Nie było więc powodów uzasadniających wydanie w instancji odwoławczej orzeczenia uniewinniającego, o jakie w apelacji wnosił oskarżony.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 kpk poprzez lakoniczne sporządzenie uzasadnienia wyroku, pozbawione rzeczowej argumentacji, charakteryzujące się wewnętrzną sprzecznością oraz sprzecznością z sentencją orzeczenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Sąd odwoławczy nie stwierdził by sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie zaskarżonego wyroku było lakoniczne i pozbawione rzeczowej argumentacji. Wręcz przeciwnie było ono zredagowane starannie i zawierało wszystkie niezbędne elementy, o których mowa w art. 424 § 1 i 2 kpk. Nie sposób również doszukać się w uzasadnieniu wyroku wewnętrznych sprzeczności, czy niespójności z sentencją orzeczenia, o których mowa w apelacji. Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu przedstawił dokładnie ocenę dowodów jakiej dokonał, jednocześnie podał logiczne argumenty uzasadniające taki a nie inny sposób weryfikacji wiarygodności poszczególnych elementów materiału dowodowego. Ponadto w uzasadnieniu w sposób zwięzły a zarazem rzeczowy, przedstawiono ustalony stan faktyczny i podano na jakich dowodach oparto ustalenia faktyczne. Dokument uzasadnienia zawiera również wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku oraz przytoczenie okoliczności, jakie Sąd Rejonowy miał na względzie przy wymiarze kary. Nie można również zgodzić się ze skarżącym by w sporządzonym uzasadnieniu zabrakło wskazania zamiaru z jakim oskarżony działał przy popełnieniu przypisanego mu przestępstwa oraz wyjaśnienia podstaw stwierdzenia występowania umyślności działania podsądnego w formie zamiaru bezpośredniego. Przeciwnie, wysoce subiektywne wskazania apelującego zostały przez organ odwoławczy uznane za nieudaną próbę podważenia jakości opracowania pisemnych motywów zaskarżonego wyroku i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy po lekturze uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stwierdził żadnego rodzaju naruszenia norm proceduralnych wyrażonych w art. 424 § 1 i 2 kpk regulujących sposób redagowania uzasadnienia orzeczenia. Warte zasygnalizowania jest przy tym, że obecnie w myśl art. 455a kpk nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Tym bardziej więc nie byłoby zasadne wydanie wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie oskarżonego jedynie z powodu ewentualnych uchybień w zakresie sporządzonego uzasadnienia wyroku. Wniosek końcowy apelacji nie korelował zatem nawet z treścią omawianego w tym miejscu zarzutu obrazy przepisów postępowania.		
Lp.	Zarzut	
3-5.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 115 § 2 kpk poprzez zastosowanie swobodnej oceny oraz niezastosowanie dyrektyw wymiaru kary w postaci właściwych okoliczności decydujących o	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	wysokości stopnia społecznej szkodliwości czynu.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Kolejne twierdzenia o błędnej ocenie dowodów zawarte w tym zarzucie należy uciąć odwołaniem się do pkt. 3.3. niniejszego uzasadnienia, gdzie zawarto kompleksowe rozważania dotyczące obrazu przepisu postępowania w postaci art. 7 kpk. Nie ma potrzeby ponownego omawiania tych samych zagadnień, skoro zarzut opisany w tym miejscu odnosił się w swej istocie do prawidłowości ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego P. B.. Konieczne jest wyjaśnienie w tym miejscu, że uchybienia przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu mogą przybierać dwojaką postać, tj. obrazu prawa materialnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd co do prawa materialnego występuje wówczas, gdy przy ocenie stopnia karygodności czynu pominięto okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk lub wzięto pod uwagę okoliczności niewyszczególnione w tym przepisie. Błąd w ustaleniach faktycznych występuje natomiast wtedy, gdy okolicznościom z art. 115 § 2 kk przydano zbyt dużą lub zbyt małą rangę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2022 r., sygn. akt II KK 477/22, Lex nr 3558761). Z powyższego wypływa wniosek, że apelujący w sposób niepoprawny zakatalogował zarzut dotyczący oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu w wyroku czynu przyjmując, że był to także przejaw obrazu przepisów postępowania przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy</p>	

<p>miał jednak na względzie, że skarżący nie jest profesjonalnym pełnomocnikiem i stąd mogły wystąpić błędy przy kategoryzacji m.in. tego zarzutu. Abstrahując od tego, Sąd II instancji zbadał poprawność ustaleń w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jednakże z uwagi na fakt, że stopień społecznej szkodliwości czynu ustala się po przesądzeniu jego sprawstwa, Sąd odwoławczy uznał za uzasadnione omówienie tego zagadnienia po rozstrzygnięciu wszystkich zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego P. B. co do popełnienia przestępstwa z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W związku z tym, że zasadność podniesionego tu zarzutu, błędnie zakatalogowanego jako obraza przepisów postępowania, zostanie omówiona w dalszej części niniejszego uzasadnienia, to ocena związanego z nim wniosku końcowego apelacji również dopiero tam nastąpi.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3.6.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dokonaniu ustaleń sprzecznie z treścią dowodów uznanych za wiarygodne, w postaci twierdzenia, iż zakres pozyskanych danych osobowych, tj. imiona i nazwiska uczestników postępowania w połączeniu z sygnaturą sprawy umożliwia identyfikację osób fizycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy za Sądem Rejonowym przypomina definicję danych osobowych zawartą w art. 4 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o danych osobowych, dalej określane przez SO skrótem RODO), zgodnie z którą dane osobowe oznaczają wszelkie informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”). Przy czym, możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej. Analiza przywołanej		

definicji prowadzi do wniosku, że nie ma jednoznacznej odpowiedzi, czy samo imię i nazwisko osoby fizycznej stanowi dane osobowe w rozumieniu RODO, czy też nie. Wszystko bowiem zależy od tego, czy imię i nazwisko danej osoby jest popularne, czy też unikatowe. To bowiem wpływa na to, czy na podstawie wyłącznie imienia i nazwiska można daną osobę fizyczną zidentyfikować w sposób pośredni lub bezpośredni. Rozważania te nie mają jednak bezpośredniego przełożenia na przedmiotową sprawę. Trzeba wyraźnie podkreślić, że oskarżony P. B. wykonując fotokopię dokumentów sądowych ze spraw, w których nie był stroną ani uczestnikiem (a więc przetwarzając w ten sposób dane osobowe w rozumieniu RODO oraz ustawy o ochronie danych osobowych) uzyskał dostęp nie tylko do imion i nazwisk stron postępowań sądowych prowadzonych w Wydziale Rodzinnym Sądu Rejonowego w Rawiczu. Apelujący zaś, argumentując, z wiadomych sobie przyczyn przyjął ograniczoną tezę, tj. że uzyskał dostęp wyłącznie do imion i nazwisk osób fizycznych. Tymczasem we wspomnianych dokumentach sądowych zawarte były jeszcze inne dane, które w połączeniu z imionami i nazwiskami stron postępowań sądowych pozwalały na zidentyfikowanie konkretnych osób fizycznych. Mianowicie w omawianych dokumentach były podane imiona i nazwiska dzieci lub rodziców poszczególnych osób, data śmierci jednej z osób, a także sygnatury akt konkretnych postępowań sądowych. Nie można zgodzić się ze skarżącym by w takich okolicznościach dane w postaci imion i nazwisk poszczególnych osób nie pozwalały na identyfikację

tych osób fizycznych. W sprzeczności ze stanowiskiem oskarżonego przedstawionym w apelacji pozostaje zresztą fakt, że P. B. po wykonaniu fotokopii dokumentów sądowych, do których przetwarzania nie był uprawniony, bez większych problemów zidentyfikował co najmniej jedną z osób, których dane osobowe widniały na w dokumentach sądowych pozostawionych w aktach sprawy, gdzie P. B. był stroną. Podsądny składając wyjaśnienia podał, że za pomocą portalu społecznościowego F. skontaktował się z jedną osobą, której dane osobowe widniały w dokumentach sądowych nieopatrznie pozostawionych w aktach sprawy III Nsm 121/18. Wymieniona osoba brała następnie udział w wyemitowanym w telewizji publicznej reportażu, który powstał z inicjatywy P. B.. Sytuacja ta potwierdza więc, że imiona i nazwiska osób znajdujące się w sfotografowanych przez oskarżonego postanowieniach, w powiązaniu z innymi danymi wynikającymi z tych dokumentów pozwalały na identyfikację tych osób fizycznych, a więc w tym konkretnym przypadku imiona i nazwiska stanowiły dane osobowe w rozumieniu RODO oraz ustawy o ochronie danych osobowych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by doszło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że imiona i nazwiska uczestników postępowań w tym konkretnym przypadku pozwalały na identyfikację osób fizycznych. Nie miał więc racji apelujący sugerując, że dane których nieuprawnionego przetwarzania dopuścił się P. B. nie stanowiły danych osobowych w rozumieniu RODO. Stanowisko przedstawione w środku odwoławczym było też wyraźnie sprzeczne ze skutecznością działań samego oskarżonego podjętych po nieuprawnionym wykonaniu fotokopii feralnych danych, kiedy to bez problemu zidentyfikował jedną z osób i nawiązał z nią kontakt za pośrednictwem jednego z portali społecznościowych. Brak było tym samym podstaw do wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał apelujący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dokonaniu ustaleń sprzecznie z treścią dowodów uznanych za wiarygodne, w postaci twierdzenia, iż materiały zawierające dane osobowe osób trzecich nie stanowiły integralnej części akt postępowania III Nsm 121/18, podczas gdy projekty postanowień innych spraw zawierające odrębne zapiski dotyczące sprawy oskarżonego znajdowały się w kopercie formatu A4 trwale wpiętej do akt jego sprawy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W świetle wiarygodnych dowodów zgromadzonych w tej sprawie przedmiotowy zarzut należało ocenić jako nieuzasadniony. Zgodnie z zeznaniami świadków B. S., P. K. oraz uznanej za wiarygodną części wyjaśnień P. B., w udostępnionych oskarżonemu w dniu 9 listopada 2020 r. aktach sprawy rodzinnej prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Rawiczu pod sygn. akt III Nsm 121/18 znajdowały się także niewpięte w akta i nieponumerowane kserokopie dokumentów z innych spraw prowadzonych w Wydziale Rodzinnym, dotyczące innych osób aniżeli strony postępowania III Nsm 121/18. Co do miejsca ich ujawnienia to apelujący nieskutecznie próbował wycofać się z tego co podawał w trakcie przesłuchań przed Sądem Rejonowym i negował by wspomniane dokumenty były luźno włożone w akta sprawy. Nawet jednak gdyby przyjąć, że były one przechowywane w kopercie przy tylnej okładce akt, to nie zmienia nadal faktu, że nie były one wszyte w akta sprawy i ponumerowane, co jest jednoznaczne z tym, iż sporne dokumenty nie były przeznaczone dla stron postępowania III Nsm 121/18. Zgodnie bowiem z art. 37 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych i innych działów administracji sądowej akta sprawy stanowią dokumenty złączone w sposób zapewniający trwałość, kompletność i integralność, ponumerowane i umieszczone</p>	

w oddzielnej okładce z oznaczeniem sygnatury. Sąd Rejonowy słusznie nawiązał do przytoczonej regulacji zarządzenia Ministra Sprawiedliwości, gdyż jasno tłumaczy ona czym są akta sprawy. Prawdą jest, że oskarżony mógł nie znać wspomnianej definicji „akt sprawy”, jednakże zgromadzone w tej sprawie dowody nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że doskonale wiedział on co jest elementem akt sądowych sprawy, w której był stroną, a co nie. Reakcja podsądnego zarejestrowana na przedłożonym przez niego do akt sprawy nagraniu z dnia 9 listopada 2020 r. po znalezieniu przez niego przedmiotowych kilku „luźnych kartek” w aktach sprawy o sygn. III Nsm 121/18 świadczy o tym, że doskonale wiedział on, iż nie powinny się one znaleźć w aktach jego sprawy. Potwierdzają to także dalsze działania podejmowane przez oskarżonego w postaci wykonania fotokopii tych dokumentów, skontaktowania się z inspektorem ochrony danych osobowych celem uzyskania informacji co do konsekwencji grożących osobie pozostawiającej w aktach dokumenty z innej sprawy oraz zawiadomienie organów ścigania o znalezionych dokumentach z sugestią o naruszeniu przez sędziów Sądu Rejonowego w Rawiczu przepisów ustawy o ochronie danych osobowych. Znamienne w tej sprawie jest i to, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, a mianowicie, że oskarżony składając wniosek o wykonanie fotokopii z akt sprawy wskazał numery kart, które chce sfotografować i z oczywistych powodów jego wniosek w tym zakresie nie obejmował rzeczonych dokumentów sądowych z innych spraw. Działał zatem bez

zgody organu uprawnionego do przetwarzania danych osobowych umieszczonych w aktach III Nsm 121/18, bezprawnie wykonując fotokopię tych dokumentów, z danymi osobowymi ze spraw, jego nie dotyczących. Bezzasadnie zatem skarżący podnosił, że mógł złożyć wniosek o wykonanie całości akt sprawy albowiem taka sytuacja jest wyłącznie hipotetyczna i nie miała miejsca w dniu 9 listopada 2020 r. Niemniej jednak, zdaniem organu odwoławczego, nawet złożenie wniosku o wykonanie fotokopii całości akt sprawy nie wyłączałyby winy oskarżonego, gdyż jak powyżej wyjaśniono, dokumenty innych spraw prowadzonych w Wydziale Rodzinnym SR w Rawiczu nie stanowiły elementu akt sprawy III Nsm 121/18, a więc zgoda na wykonanie fotokopii całości akt sprawy i tak nie obejmowałaby zezwolenia na sfotografowanie tych dokumentów. Warto dodać, że przypadkowe zapoznanie się z treścią dokumentów niestanowiących elementu akt sprawy w trakcie korzystania z uprawnienia do przeglądania akt sprawy przez stronę postępowania, nie wyczerpywałoby znamienia „przetwarzania danych osobowych” w rozumieniu art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz nie sposób byłoby w takim przypadku przypisać takiej osobie umyślności działania i to chociażby w formie zamiaru ewentualnego. Kluczowe jest jednak to, że oskarżony nie poprzestał wyłącznie na zapoznaniu się z treścią tych dokumentów, lecz samowolnie wykonał ich fotokopie bez zezwolenia organu dysponującego aktami tej sprawy rodzinnej, chociaż nie był on uprawniony do przetworzenia danych osobowych zamieszczonych na tych dokumentach. P. B.

nie zawiadomił żadnego z pracowników sądu o odkrytym uchybieniu w postaci pozostawienia w przeglądanych aktach sprawy gdzie był stroną dokumentów zawierających dane osobowe innych osób. Zamiast tego, nie mając żadnych nieuprawnień wykonał fotokopie tych dokumentów, opuścił budynek sądu, a w kolejnych dniach kontaktując się z inspektorem ochrony danych osobowych Sądu Rejonowego w Rawiczu nie chciał ujawnić w jaki sposób wszedł w posiadanie tych danych osobowych i enigmatycznie podawał, że zamierza coś z nimi zrobić. Nie powinno zatem dziwić zdecydowane działanie Prezesa Sądu Rejonowego w Rawiczu, który po dowiedzeniu się od inspektora ochrony danych osobowych o uzyskaniu przez oskarżonego danych osobowych innych osób podjął jednocześnie działania mające na celu wyjaśnienie w jaki sposób podsądny mógł wejść w ich posiadanie. To zaś pozwoliło na ujawnienie dokumentów z innych spraw sądowych zawierających odręczne zapiski SSR Aleksandry Dubiał w okładce akt sprawy III Nsm 121/18) i skutkowało zawiadomieniem organów ścigania o przedmiotowym incydencie wycieku danych osobowych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że dokumenty z innych spraw rodzinnych nie stanowiły integralnej części akt postępowania III Nsm 121/18, a oskarżony nie zdołał podważyć prawidłowości tego ustalenia we wniesionym środku odwoławczym. Wobec braku stwierdzonych błędów w ustaleniach faktycznych nie dostrzeżono powodów uzasadniających wydanie w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.8.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dokonaniu ustaleń sprzecznie z treścią dowodów uznanych za wiarygodne, w postaci twierdzenia, iż oskarżony skopiował dane osobowe osób trzecich celem wejścia w ich posiadanie i dalszego wykorzystania w celach osobistych, w tym dla potrzeb realizacji reportażu telewizyjnego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ramach tego zarzutu skarżący dążył do wykazania, że zgromadzony materiał dowodowy był niewystarczający dla przypisania mu zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, jednakże Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji. Apelujący podkreślał, że w chwili wykonywania fotokopii dokumentów z innych spraw sądowych nie towarzyszył mu</p>		

zamiar wejścia w posiadanie danych osobowych osób trzecich tylko chciał zabezpieczyć materiał dla celów procesowych by następnie udowodnić wpływ na treść orzeczenia wydanego w sprawie, której był stroną poprzez pozostawienie przez Sędziego A. D. wytycznych co do treści rozstrzygnięcia. Twierdzenia te pozostają w jawnej sprzeczności z wiarygodnymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie. Gdyby było tak jak wskazuje skarżący, to kierując się zasadami logiki, w dniu 9 listopada 2020 r. wykonałby on wyłącznie fotokopie odręcznych zapisków Sędziego A. D.. Tymczasem oskarżony świadomie sfotografował treść postanowień dotyczących innych postępowań rodzinnych i jego dalsze działania w tym zakresie świadczą o tym, że uczynił to po to by je wykorzystać inicjując postępowanie karne przeciwko osobom odpowiedzialnym w Sądzie Rejonowym w Rawiczu za ochronę danych osobowych. Znamionym jest przy tym, że P. B. nawiązując kontakt telefoniczny z inspektorem ochrony danych osobowych Sądu Rejonowego w Rawiczu nie ujawniał w jaki sposób wszedł w posiadanie danych osobowych innych osób, będąc wyraźnie zainteresowany uzyskaniem informacji o konsekwencjach dla pracowników sądu za uchybienie polegające na pozostawieniu dokumentów zawierających dane osobowe innych osób w aktach sprawy, której był stroną. Gdyby oskarżony rzeczywiście chciał chronić te dane osobowe to zareagowałby na prośby inspektora ochrony danych osobowych Sądu Rejonowego w Rawiczu o spotkanie i przekazanie fotokopii dokumentów omyłkowo pozostawionych w sprawie III Nsm

121/18 organowi uprawnionemu do przetwarzania tych danych osobowych. W tych okolicznościach, twierdzenia oskarżonego o rzekomym zorientowaniu się, że uzyskał dane osobowe innych osób zawarte w dokumentach, które sfotografował z akt III Nsm 121/18, dopiero w domu w trakcie dokładnego zapoznawania się wykonanymi fotokopiami akt sprawy, słusznie zostały uznane za niewiarygodne. Załączone do akt sprawy nagranie czynności zapoznawania się z aktami przez P. B. w dniu 9 listopada 2020 r. wskazuje, że czynność ta nie była krótkotrwała, dobrze słychać na nagraniu powolne przekładanie kart akt sprawy oraz rosnącą ekscytację oskarżonego po odkryciu feralnych dokumentów zawierających odręczne zapiski sędziego, zwieńczoną decyzją o telefonicznym wezwaniu patrolu Policji do budynku sądu. Zdaniem Sądu odwoławczego okoliczności te, w połączeniu z treścią wniosku o zgodę na wykonanie fotokopii poszczególnych kart akt sprawy III Nsm 121/18 prowadzą do wniosku, że P. B. miał rozeznanie co do treści dokumentów z odręcznymi notatkami sędziego podczas czynności przeglądania akt i jego działanie polegające na nieuprawnionym wykonaniu fotokopii tych dokumentów było przemyślane i celowe. Odmiennie stanowisko apelującego w tej kwestii, nieoparte żadnym wartościowym dowodem, zdaniem organu odwoławczego stanowiło wyłącznie element przyjętej przez niego linii obrony.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat zamiaru towarzyszącego P. B. przy wykonywaniu fotokopii dokumentów zawierających dane osobowe chronione ustawą z dnia 10 maja 2018 r. były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnych dowodach. Przeciwnie wskazania apelującego za swą podstawę miały jedynie niewiarygodną część wyjaśnień oskarżonego, a więc nie mogły one zostać zaakceptowane przez Sąd II instancji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.9.</p>	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu i przyjęcie, że imiona i nazwiska uczestników postępowania stanowią dane osobowe, których przetwarzanie jest penalizowane niniejszym przepisem.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zagadnienie to zostało już kompleksowo rozstrzygnięte w</p>		

pkt 3.6. niniejszego uzasadnienia w ramach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że zakres pozyskanych przez oskarżonego danych osobowych umożliwił zidentyfikowanie osób fizycznych. W ramach rozważań przedstawionych w pkt 3.6. uzasadnienia wyjaśniono czym są dane osobowe w rozumieniu RODO i uzasadniono dlaczego w tym konkretnym przypadku imiona i nazwiska umożliwiły zidentyfikowanie konkretnych osób fizycznych i stanowiły dane osobowe w rozumieniu tego aktu prawnego. Nie ma potrzeby powtarzania tych samych argumentów w tym miejscu i wystarczająca jest konstatacja, że wbrew sugestiom skarżącego Sąd Rejonowy nie spowodował obrazy przepisów prawa materialnego art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Sąd ten trafnie przyjął, że dane których przetwarzania dopuścił się P. B. nie będąc do tego uprawnionym, stanowiły dane osobowe w rozumieniu wspomnianego przepisu ustawy o ochronie danych osobowych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by doszło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że imiona i nazwiska uczestników postępowań w tym

konkretnym przypadku pozwalały na identyfikację osób fizycznych. Nie miał więc racji apelujący sugerując, że dane których nieuprawnionego przetwarzania dopuścił się P. B. nie stanowiły danych osobowych w rozumieniu RODO i ustawy o ochronie danych osobowych. Nie było tym samym podstaw do wydania w instancji odwoławczej wyroku reformatoryjnego i uniewinnienia P. B. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Lp.

Zarzut

3.10.

Obraza prawa materialnego, tj. art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych poprzez przyjęcie, że przepis obejmuje ochronę danych osobowych osób zmarłych.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych ustawę stosuje się do ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych w zakresie określonym w art. 2 i art. 3 RODO. Osobą fizyczną w rozumieniu przepisów cywilnych jest zaś człowiek od chwili urodzenia aż do śmierci. Zapis 27 preambuły RODO wprost wskazuje, że rozporządzenie to nie ma zastosowania do danych osobowych osób zmarłych. W tym zapisie preambuły RODO przewidziano możliwość przyjęcia przez państwa członkowskie przepisów o przetwarzaniu danych osobowych osób zmarłych, jednakże Polska nie skorzystała z tej możliwości. Wobec powyższego

należało uznać, że przepisów RODO i ustawy o ochronie danych osobowych nie stosuje się do osób zmarłych, zatem w tym aspekcie wskazanie apelacji były trafne. Istotne jest przy tym, że zgodnie z pismem z dnia 24 marca 2023 r. skierowanym przez Sąd Rejonowy w Rawiczu do Sądu Rejonowego w Lesznie (przechowywanym w załączniku adresowym akt sprawy PR Ds.1182.2020) jedna z osób, której dane osobowe zostały w sposób nieuprawniony przetworzone przez P. B. i obejmowały oprócz imienia i nazwiska także numer PESEL, zmarła. Nieprawidłowe było więc stwierdzenie, które znalazło się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że oskarżony przetwarzał także dane osobowe w postaci numeru PESEL. Uchybienie to nie miało jednak przełożenia na prawidłowość wydanego wyroku albowiem w treści zarzutu przypisanego oskarżonemu nie były wymienione konkretne dane osobowe, których przetwarzania miał on się dopuścić, nie będąc do tego uprawnionym. Wobec tego to nieprawidłowe stwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, podlegające krytyce w toku kontroli odwoławczej, nie skutkowało koniecznością ingerencji w treść zaskarżonego wyroku. Nie zmieniało ono bowiem oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Pomimo trafności spostrzeżenia apelującego, że przepis art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych nie obejmuje danych osobowych osób zmarłych nie było powodów do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy rzeczywiście dokonał w tej kwestii błędnej wykładni przepisu art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, jednakże miało to charakter następczy bo dotyczyło rozważań w uzasadnieniu wyroku. Natomiast decydujące było to, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu nie były wymienione konkretne dane osobowe, których nieuprawnionego przetwarzania miał się on dopuścić. Tak więc niepoprawne stwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia o bezprawnym przetwarzaniu przez podsądnego także numeru PESEL jednej z osób wymienionych w dokumentach, które w sposób nieuprawniony sfotografował, nie miało wpływu na prawidłowość wydanego wyroku.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.11.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 1 § 2 kk w zw. z art. 30 kk poprzez niezastosowanie okoliczności dekompletujących strukturę przestępstwa w postaci okoliczności wyłączającej winę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Przewidziany w art. 30 kk kontratyp nazywany „nieświadomością bezprawności” oznacza, że sprawca nie zdaje sobie sprawy z tego, że jego czyn jest sprzeczny z obowiązującym prawem, tzn. z jakąkolwiek jego dziedziną, a zatem świadomość bezprawności czynu nie musi oznaczać świadomości, że dany czyn jest zabroniony pod groźbą konkretnej kary, wystarczy by sprawca miał świadomość tego, że czyn jest niedozwolony w świetle przepisów prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa 432/13, LEX nr 1496528, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V KK 326/02, LEX nr 80292). Zdaniem Sądu Okręgowego w realiach przedmiotowej sprawy nie wystąpiły okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie, że wystąpił kontratyp nieświadomości bezprawności. Apelujący przekonując do występowania omawianego kontratypu po jego stronie odwoływał się do rozmowy telefonicznej z funkcjonariuszem Policji, którą przeprowadził w dniu 9 listopada 2020 r. znajdując się w budynku Sądu Rejonowego w Rawiczu, gdzie zapoznając się z aktami sprawy III Nsm 121/18 znalazł nieprzeznaczone dla niego dokumenty postanowień z innych spraw prowadzonych w tym sądzie, na których znajdowały się odręczne notatki sędziego A. D.. Oskarżony twierdził, że zalecone mu w trakcie tej rozmowy przez funkcjonariusza Policji wykonanie fotokopii znalezionych dokumentów było jednoznaczne z wystąpieniem kontratypu z art. 30 kk i wyłączało jego winę w zakresie zarzucanego mu przestępstwa z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych

osobowych. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z przedstawionym przez P. B. nagraniem tej rozmowy telefonicznej nie potwierdził takich okoliczności. Z nagrania audio bowiem jednoznacznie wynikało, że po zaleceniu przez funkcjonariusza Policji wykonania fotokopii odnalezionych w aktach zapisków sędziego oskarżony oświadczył, że już wcześniej takie fotokopie wykonał. W świetle powyższego nie ulega żadnej wątpliwości, że czyn zabroniony opisany w sentencji zaskarżonego wyroku został popełniony przed rozmową telefoniczną oskarżonego z funkcjonariuszem Policji. Tak więc następcze zalecenia policjanta co do wykonania fotokopii, co też ważne nie dotyczące danych osobowych chronionych ustawą, nie miało żadnego wpływu na ocenę winy P. B. co do jego czynu popełnionego wcześniej. Na pewno też w żadnym wypadku treść tej rozmowy z funkcjonariuszem Policji nie wyłączała winy podsądnego w zakresie słusznie przypisanego mu w wyroku przestępstwa. Podobnie żadnego wpływu na badanie winy P. B. nie miał fakt, że to pracownik sądu przygotowujący akta sprawy III Nsm 121/18 nie zauważył w aktach tej sprawy dokumentów z nią niezwiązanych i tak przekazał wszystko ochroniarzowi budynku sądu, który w okresie pandemii nadzorował przeglądanie akt przez strony postępowania. To zaniedbanie ze strony pracowników sądu (które w stosownej procedurze wewnętrznej zostało wyjaśnione i poczyniono działania mające na celu zapobieganie tego typu sytuacjom w przeszłości) nie usprawiedliwiało w żaden sposób zachowania oskarżonego, który nie będąc do tego uprawnionym (z czego doskonale zdawał sobie sprawę) dopuścił się

przetwarzania danych osobowych osób fizycznych zawartych w treści omawianych dokumentów sądowych. Jeżeli oskarżony jedynie przypadkowo zapoznałby się z treścią tych dokumentów i nie podjął żadnych dalszych działań mających na celu utrwalenie treści tych dokumentów dla siebie celem ich wykorzystania w przyszłości, nie byłoby mowy o popełnieniu przestępstwa z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Tymczasem P. B. bez żadnego zezwolenia wykonał fotokopie tych dokumentów, a następnie je wykorzystywał chcąc aby urzędnicy Sądu Rejonowego w Rawiczu ponieśli konsekwencje (karne, dyscyplinarne) za zaniechania w zakresie obowiązku ochrony danych osobowych. W ten sposób podsądny dopuścił się popełnienia czynu zabronionego z art. 107 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i słusznie wydano wobec niego wyrok skazujący. Sąd Okręgowy nie zaaprobował wskazań apelacji o rzekomym braku wiedzy oskarżonego co do obowiązywania przepisów o ochronie danych osobowych. Gdyby podsądny nie miał chociażby ogólnej wiedzy w tym zakresie nie podjęłby działań mających w jego mniemaniu na celu zabezpieczenie dowodów przestępstwa popełnionego w sądzie przez nieustalone osoby polegającego na pozostawieniu w aktach sprawy III Nsm 121/18 dokumentów z innych spraw sądowych zawierających dane osobowe osób trzecich, a następnie nie zawiadamiałby organów ścigania o tym incydencie. Wbrew tezie apelacji aktywność oskarżonego nie dotyczyła jedynie odręcznych notatek Sędziego A. D. poczynionych na wspomnianych postanowieniach z innych spraw

<p>rodzinnych, o czym jednoznacznie świadczy treść zawiadomienia do prokuratury w sprawie PR 2 Ds. 12.2021. Konkludując powyższe, Sąd Okręgowy nie zgodził się ze skarżącym by w przedmiotowej sprawie wystąpił kontratyp z art. 30 kk wyłączający winę oskarżonego co do przypisanego mu w wyroku przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by wystąpił po stronie oskarżonego kontratyp z art. 30 kk, który uzasadniałby wydanie wobec niego w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego. Przeciwnie stanowisko apelującego zostało uznane przez organ odwoławczy za całkowicie nieuzasadnione i nie znajdujące poparcia w wiarygodnych dowodach zgromadzonych w sprawie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.12.</p>	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 1 § 3 kk w zw. z art. 115 § 2 kk poprzez rozstrzygnięcie wysokości stopnia społecznej szkodliwości czynu w wyniku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	uwzględnienia niewłaściwych oraz nieuwzględnienia właściwych przesłanek oceny tego stopnia.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przypomnienia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego lub zagrożonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Tylko analiza całokształtu okoliczności wymienionych w ww. przepisie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych może doprowadzić do prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości danego czynu. Znamiennym jest przy tym, że zawarty w przytoczonym art. 115 § 2 kk katalog okoliczności rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty. Powoduje to, że gdy przy dokonaniu takiej oceny pominięto okoliczności wymienione w tym przepisie lub wzięto pod uwagę okoliczności niewymienione w art. 115 § 2 kk zasadnie można podnieść zarzut obrazy prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt IV KK 302/21, Lex nr 3446250; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt II DO 17/22, Lex nr 3361529). Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy nie stwierdził</p>		

by doszło do obrazy przepisu prawa materialnego art. 115 § 2 kk. Organ meriti oceniając stopień społecznej szkodliwości wziął pod uwagę jedynie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe wymienione w art. 115 § 2 kk i wbrew odmiennym twierdzeniom oskarżonego nie uwzględnił żadnych innych okoliczności niewymienionych w tym przepisie. W takim przypadku nie ma mowy o naruszeniu przepisu prawa materialnego przytoczonego wyżej. To natomiast, że apelujący nie zgadzał się z przyjęciem przez Sąd I instancji wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynu nie oznaczało, że doszło do błędnego jego określenia, tym bardziej, że skarżący w uzasadnieniu swego stanowiska niezasadnie przyjmował okoliczności nie ustalone przez organ wydający zaskarżony wyrok (np. dotyczące motywacji sprawcy przestępstwa, postąpienie z bezprawnie pozyskanymi danymi osobowymi w karygodny sposób). Wobec całkowitej aprobaty przez Sąd Okręgowy zarówno określonego przez Sąd Rejonowy stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego P. B., jak i okoliczności jakie wpłynęły na taki poziom stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, nie ma potrzeby ponownego omawiania w niniejszym uzasadnieniu tych zagadnień. Wystarczające jest więc odwołanie się do celnych rozważań Sądu I instancji zaprezentowanych na ten temat w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego

zasadny

częściowo zasadny

od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu w wyroku skazującym został określony w sposób prawidłowy, a przeciwne stanowisko oskarżonego (nie zawierające konkretnego uzasadnienia) nie spotkało się z aprobatą organu odwoławczego. Na marginesie trzeba dodać, że wniosek końcowy apelacji nie był skoordynowany z treścią ww. zarzutu albowiem nawet teoretycznie przyjmując błędną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, to nie skutkowałoby to uniewinnieniem oskarżonego, a wchodziłoby w grę obniżenie wymiaru orzeczonej kary, a w najlepszym wypadku, przy znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu, mogłoby dojść do umorzenia postępowania na podstawie art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w całości była niezasadność zarzutów apelacji oskarżonego P. B., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchYLENIE wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Sąd Okręgowy objął kontrolą instancyjną także wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny i nie stwierdził by kara w takim wymiarze była niewspółmiernie surowa do wagi i okoliczności osądzanego czynu zabronionego. Apelujący nie przekonał Sądu Okręgowego aby odmiennie niż Sąd Rejonowy należało oznaczyć stopień społecznej szkodliwości jego czynu oraz stopień winy. To są jednoznaczne przeszkody ku temu aby zakończyć to postępowanie umorzeniem, także warunkowym umorzeniem z uwagi na brak ku temu przesłanek z art. 66 § 1 kk (stopień społecznej szkodliwości czynu nie może być znaczny). Należy podkreślić, że przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czyn oskarżonego wymagał wymierzenia sprawcy kary, dając w ten sposób wyraźny sygnał jemu i społeczeństwu, że wymiar sprawiedliwości nie zezwala na takie naruszenia ochrony danych osobowych, tym bardziej popełnione w gmachu sądu. Orzeczona kara grzywny ma uświadomić oskarżonemu, wcześniej niekaranemu za przestępstwa, że jego obowiązkiem jest poszanowanie prawa i powstrzymanie od podobnych działań w przyszłości.</p>	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Jeżeli środek odwoławczy pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Mając na względzie powyżej przytoczone normy prawne, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto w oparciu o regulacje art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd odwoławczy wymierzył podsądnemu opłatę za II instancję w kwocie 160 zł.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak